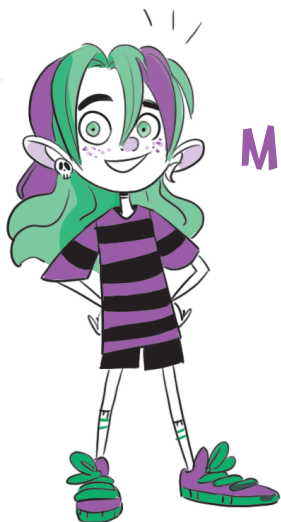

**МИНА НАМЋОРИЋ
МИСИЈА КУПИДОН**

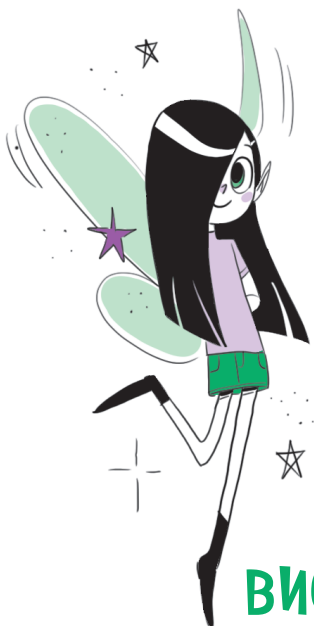
ФАНТАСТИЧНИ СВЕТ

МИНА

ЗБУН

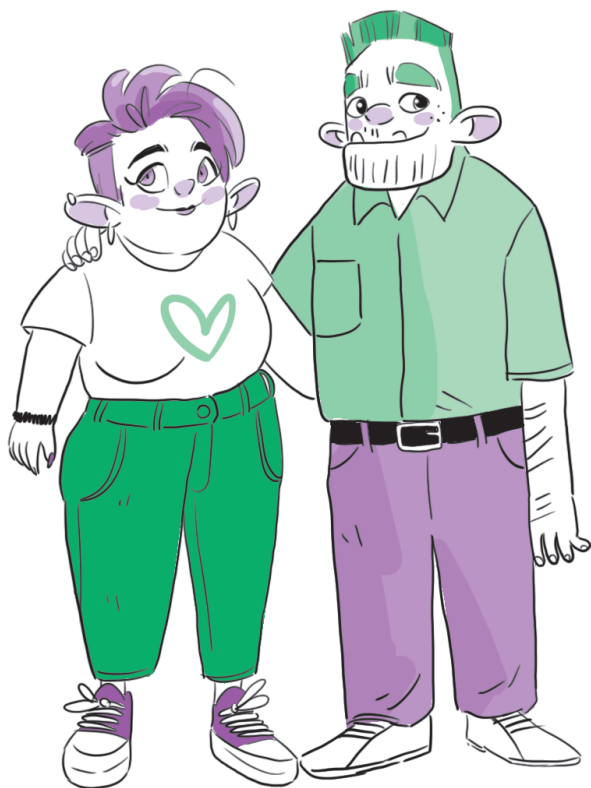

СЕРАФИНА

ВИОЛЕТА

МИНЕ НАМЋОРИЋ

МАМА И ТАТА

AMELIJA VILETA

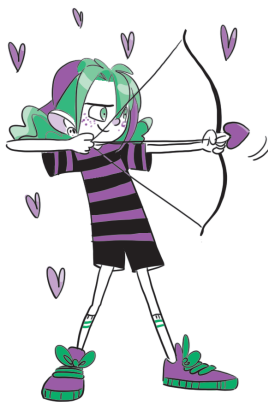
МИНА НАМЋОЧИЋ

Несташна као ТРОЛ, љупка попут ВИЛЕ

МИСИЈА КУПИДОН

Илустровала Елена Триоло

Превела Весна Мостарица

мала лагуна

ЋАО! ЗОВЕМ СЕ МИНА НАМЋОРИЋ! ДРУГАРИ МЕ ЗОВУ МИНА ТОРНАДО!

Имам седам година и са својом супер-троловском породицом живим у фантастичној Зачараној земљи!

Ми тролови обожавамо да се ваљамо у блату, правимо зврчке и смицалице и такмичимо се ко ће испустити више смрдуцкавих... знате већ чега.

Међутим, ја сам посебна тролкица јер идем у Школу за виле!

Иако се виле сваког боговетног дана купају и више воле чај од топле чоколаде, на крају су ипак забавне. Моја најбоља другарица Виолета је баш таква!

ИМАТЕ ЛИ ВИ НАЈБОЉЕГ ДРУГАРА ИЛИ ДРУГАРИЦУ?

То је онај неко посебан с ким делите ужину, смишљате нове игре и поверавате тајне. Ипак, у сваком другарству постоје и свађе. Баш то се догодило Виолети и мени. Био је то најгори дан у мом животу, али је имао срећан завршетак! А да вам испричам како се то догодило?

Удобно се завалите, биће ово суперзабавна, али дуууга прича!

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

„... и живели су тако срећно до краја живота“, уздахнула је Виолета читајући последњу бајку.

„Нису ли бајке предивне?“, сањалачки је додала осмехујући се.

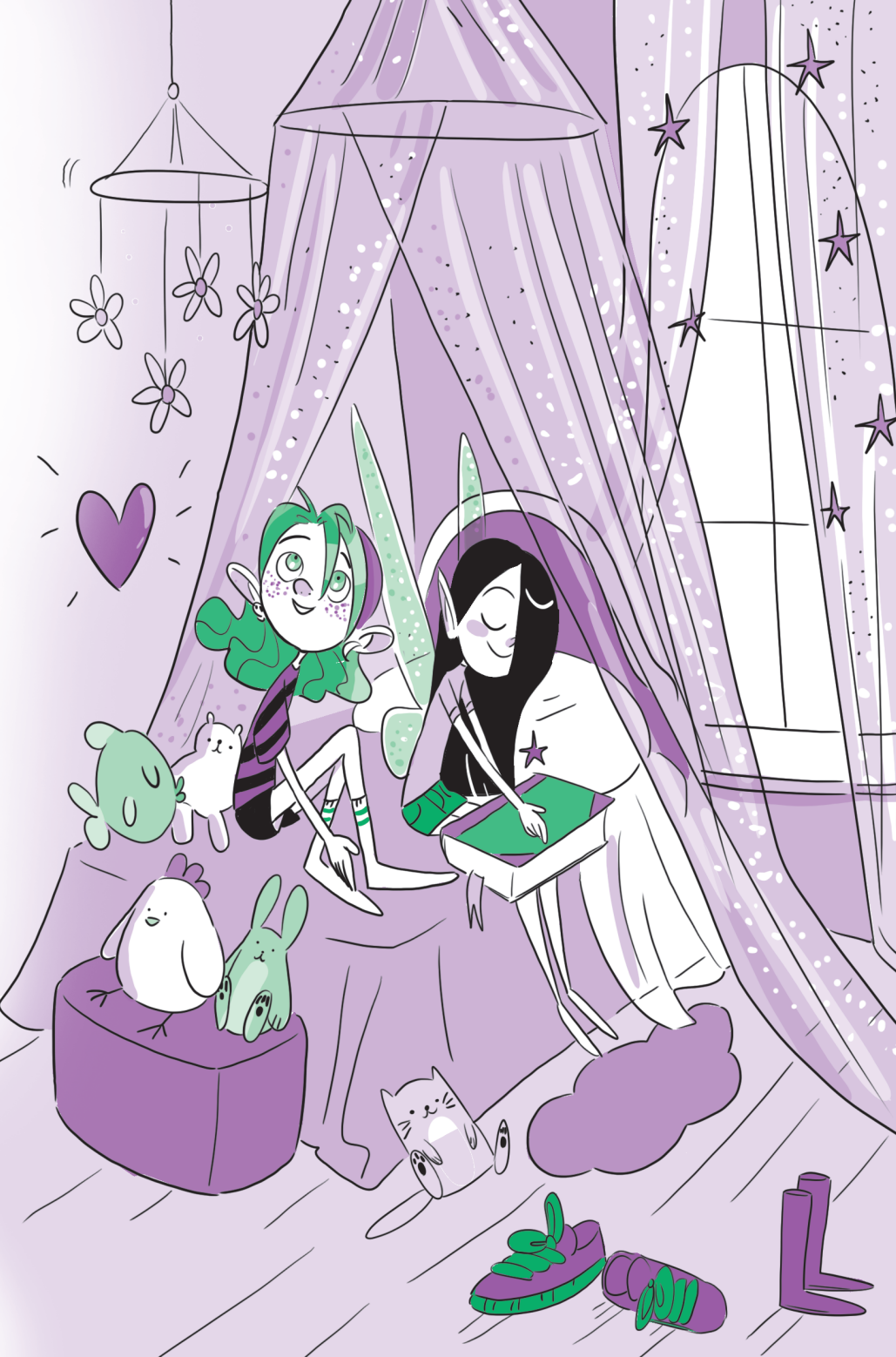
Слегла сам раменима. „Више волим приче страве и ужаса или оне

авантуристичке“, одговорила сам грабећи супердобар чоколадни кекс, који је направила Виолетина мама (био је, ипак, неупоредив с бакиним зуболомакама, оне су ненадмашне).

„Хоћеш сад да се играмо?“, затварајући књигу упитала је Виолета. Загледала је по свом собичку плавољубичастих зидова са шљокичастим завесама, као да тражи идеју.

Тад сам била први пут у њеном предивном собичку, препуном меких јасту-чића и плишаних играчака. Ипак, више сам волела своје тапете трулозелене боје.

„А да направимо ветеринарску амбуланту?“, предложила сам и дохватила плишаног једнорога.

Виолета машта да постане ветеринарка кад порасте, па сад вежба на својим плишаним играчкама.

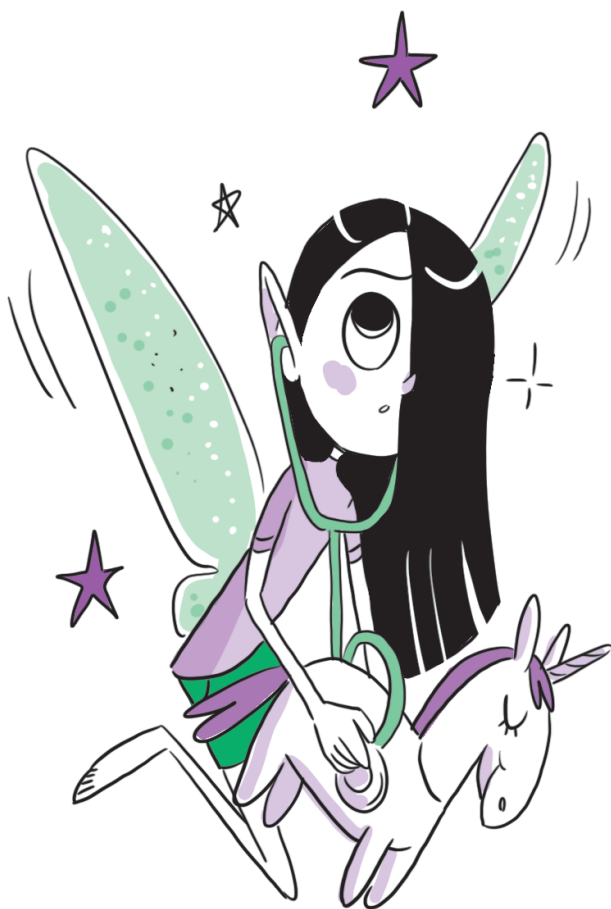
Од родитеља је за последњи рођендан добила пластични стетоскоп!

Отрчала је по њега, ставила га око врата и заиста је уверљиво изгледала.

„Бићеш медицинска сестра“, рекла је и одмах дохватила једнорога да га прегледа. „Дакле, грива је сјајна, копита без

повреда, а чини се да су и крила издржљива. На шта се пацијент жали?“

Виолета ми је тутнула у руку картончић, а ја се претварала да га пажљиво проучавам.

„Видите, има јаке грчеве. Биће да се прејео слаткиша!“

Моја другарица, међутим, није деловала убеђено. „Гледај, ту пише грудни кош, а не стомак“, рекла је и показала празан картончић. „Чини ми се да болује од сломљеног срца, јадничак. Мора бити да се посвађао са својом драганом.“

„Болује од сломљеног срца?“, збуњено сам поновила. „А како да му залепимо срце?“

„Убедићемо га да се помире!“

„Мислим да само има грчеве“, промрмљала сам негодујући што је игра кренула у том правцу. „Имам бољу идеју!“, скочила сам и показала лутке које су вириле из корпе за играчке. „Шта кажеш да се играмо луткама?“

Виолети се допала идеја, па смо из корпе истресле све лутке.

„Хајде да направимо венчање за принца и принцезу“, била је решена моја другарица. „Најлепши су и најотменији у целом краљевству, напосред ће крунисати своју љубав...“

„... док се не умеша страшни змај што бљује ватру и не сравни са земљом њихов дворца!“, узвикнула сам витлајући фигурицом змаја. Опонашајући аждају почела сам да ричем, што је пробудило Виолетину мацу Перлу. Перла је фркнула на мене, па потражила други кутак за дремку.

